

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Выходить 2 5 грудня 1939 р.

Субота, 6 червня 1987 року

№ 88 (3887).

Ціна 2 коп.



Так називається конкурс нарисів, який першочерговою організацією Спілки журналістів СРСР редакції «Молодого комуняра» проводить на честь 70-річчя Великого Жовтня.

Мета конкурсу — глибоко, правдиво розкрити образ молодого радянської людини у різні періоди життя нашої країни від революції до сьогодні, розповісти про трудові й здобутки на шляхах будівництва соціалістичного суспільства. На конкурс також прийматимуться со-

УВАГА: КОНКУРС!

діальні нариси про життя
передових колективів.

В конкурсі можуть взяти участь усі без винятку члени Спільні журналістів СРСР. Нариси, надіслані на розгляд редколегії і надруковані в газеті, будуть оцінюватися за такими параметрами: соціальна значимість, композиційна довершеність, багатство й образність мови.

На переможців конкурсу нарисів чекають грамоти обласної організації Спілки журналістів СРСР а також грошові нагороди: за перше місце — 50 карбованців, за друге—30 за третє — 20.

Підсумки конкурсу будуть підбиті у грудні 1987 року.

Жюрі конкурсу.

**СЬОГОДНІ
В НОМЕРІ:**

● ВИПРОБУВАННЯ
ДЕМОКРАТІЄЮ. ЧИ
ВСІ ЙОГО ВИТРИМУ-
ЮТЬ? — 2 СТОР.

● РОЗПОВІДЬ ПРО
КАНДИДАТА У ДЕПУ-
ТАТИ РАДИ НАРОД-
НИХ ДЕПУТАТІВ ЧИ-
ТАЙТЕ У ВИПУСКУ
«СВІТОГЛЯД» — 3 СТОР.

● ГУМОРЕСКА, ПА-
РОДІЯ, ІРОНІЗМИ ТА
НАРОДНИЙ ГУМОР—
У ЧЕРГОВІІ «АХІЛЛЕ-
СОВІІ П'ЯТІ».—4 СТОР.

ДОБРЕ ЗІБРАТИСЯ РАЗОМ

На своє останнє в ньому навчальному році за-сідання політклубу іноземних учнів і студентів його учасники запросили кандидата історичних наук, доцента Кіровоградського педагогічного інституту В. Крутикова та лектора Кіровської райорганізації товариства «Знання» В. Канцера. Співбесідниками гостей стали представники 23 країн світу.

Ця зустріч в Будинку політосвіти об'єднаному Компартії України дала ін-

земцям можливість поповнити свої знання про радянське суспільство, одержані під час попередніх засідань і розмов з ветеранами праці й Великої Вітчизняної, з представниками громадських організацій міста й області.

Запам'яталося постійним членом політклубу і гостям змістоване повідомлення Парімола Чандри Бісваса (Бангладеш) про політичну й економічну обстановку

у його країні. На останньому занятті з повідомленням на таку ж тему виступив нікарагуанець Альварес Мартінес Карлос.

Під час підсумкового заняття було також обрано орган самоуправління політклубу на чолі з нубінцем Орестом Мола Фонсекою, який навчається у КВЛУЦА, та Альваресом Мартінесом Карлосом — студентом КІСМу.

С. НАРПАШ

«Молодий комунар» повідомляв про відкриття в Москві на ВДНГ СРСР Центральної виставки-ярмарку науково-технічної творчості молоді, присвяченої XX з'їзду Ленінського комсомолу («Ангоритми винаходів» за 2 квітня д. р.). Сьогодні друкуємо нотатки з виставки нашою громадською кореспондентом М. ЛІТВИНОВА.

Автори представлених тут цікавих розробок — це молоді шукачі нового в науці і техніці. Але, як кажуть, краще один раз побачити... Розпочинаємо

У розділі «Молоді вчені, спеціалісти майбутніх технологій, виробництва багатогалузевих розробок студентських конструкторських бюро. Це, наприклад, радіолокаційний пристрій для вимірювання біомаси сільськогосподарських культур. Його створили молоді латвійські спеціалісти, з його допомогою можна прогнозувати урожай. Аналогію цьому пристрою ще немає ні у нас, ні за кордоном. А молоді вчені Латвії, ймовірно, будуть верстати латвійську обробку окремих деталей автомобілів, вони стануть більш задіяними. Під-

спіральної канавки. Але сенсачею виставки, на мою думку, можна назвати мастило для механічних систем — рухоми частини майже не спрацьовуються. Цей винахід спеціалісти відносять до відкриття, недарма ним зацікавилися Японія, США, ФРН та інші країни. До речі, у цьому розділі розміщено 88 процентів експонатів, які за своїм технічним вирішенням досягли світового рівня.

кавчених збирається біля багатопільового агрегату модульної конструкції, який легко перебудовується для роботи на будь-якому ґрунті.

Звітували на НТМ-87 і винахідники та рационалізатори Кіровоградщини. Нагадаю, що за програмою Всесоюзного огляду науково-технічної творчості молоді в області проведено більше п'ятисот громадських оглядів, сотні конкурсів. Тож деякі приклади та пристрої демонструються й в виставці. Це скажімо, прилад для передачі моментів кручення в вакуумних редукторах інженера механіки Г. Мароніча; прилад для спеціалістів з рефлекторотерапії інженера конструктора Кіровоградського заводу радіовибора В. Феєленка; самодіяльний для тяжкохворих лікарів області лікарня Г. В. Колечіна. А неопідправлений учасник Всесоюзних виставок інженер-конструктор Г. О. Петрушин разом із співпаторами представляє цього разу індивідуальний прилад для електропунктури, який дозволяє за призначенням лікаря проводити самолікування хронічних недугів в будь-яких умовах.

Безсуперечно, виставка НТТМ 87 яка проходила під девізом «Молодь на службі миру і прогресу», стала не тільки ярмарком новинок, а і ярмарком по впровадженню передових ідей у народне господарство країни.

М. ЛИТВИНОВ,
заслужений раціона-
лізатор УРСР, пауреат
Всесоюзної огляді
науково-технічної твор-
чості молоді.
Москва — Кіровоград.

СЬОГОДНІ МИ НЕ НА ПАРАДІ

огляд експозиції виставки
а творчості юних техніків,
яка запам'ятовує нас зі сві-
том перших дитячих за-
хоплень. Досить важко
уявити, що це зроблено
руками підлітків від восьми
до шістнадцяти років.
Ось моделі існуючих кос-
мічних кораблів, а далі—
фантастичні міжпланет-
ні станції... Це ще раз
доводить: наші, дорослі,
че треба різко залучати
дітей у свою логічну дій-
сність, відімати в них каз-
кову «реальність», здатність
фантазувати. Юні новато-
ри демонструють крокову
чу машину, яка може ру-
хатися по камнях чи піс-
ку; точний медичний елек-
тротермометр; різьбу ори-
гінальної конструкції; фрезу
для швидкісного
різання чорних металів
газовим струменем.

ва й методика ультразвукової обробки металів: вона підвищує їхню міцність майже в сто разів. Розробки студентів охоплюють області сучасної техніки і технології, ядерно-фізичного експерименту, медицини, економічного контролю, мікроелектроніки тощо. Вільність таких робіт мають велику ефективність і неабиякий інтерес для нашого народного господарства.

Як завжди, показовим був розділ «Машинобудівний комплекс — потужний прискорювач економічного зростання». Відвідувачів виставки цікавить робота повітряно-дугового різаків для легавої сталі і вібропристрою, який рухає деталі, з'являється, всупереч законам фізики: заготівки «еластичні» починають підніматися по серпантинну пристрою вгору, розміщуючись рівномірно вздовж

А ось і технічний аукціон найцікавіших розробок: автори зустрілися із спеціалістами і пропонують, рекламують свої винаходи. Тут підчувається ділова комерційна атмосфера, адже головне — пустити в діло найбільше експонатів.

Неподаріли любители представляють свої самодіяльні конструкції в розділі «Це ви можете». Вони беруть участь у таких показових виставках вперше, але представникам різних галузей промисловості дійсно є чому по-вчитися.

Розділ «Молодь — агро-промисловому комплексу» невеликий, але цікавий. Пасоси, косарки, міні-трактори, мотоцикли, встидиходи для безоружжя... Але найбільше заці

ДЕХТО Й ВАЛ ЗАПЛАНУВАВ...

Присутні на засіданнях обласної секції по розвитку науково-технічної творчості і передкомсомольців і неадіпнових молоді, які проходять в обком ЛКСМ України, часто мають реальну нагоду довідатися про конкретні успіхи в цій справі з уст тих, хто дієсно пишається своїми молодими новаторами. І про недоліки. Вільше того — тут же, по ходу роботи секції, уточняти практично будь-які робочі kwestії чи, принаймні, дістати вичерпну інформацію з того чи іншого питання.

Темою згаданого засідання обласної секції було інформування про ідеї проведення республіканської операції «Впровадження» [«Молодий комунар» про це писав]. Для початку досить красномовно виявилася названа цифра «три» — саме з трьох районів надійшли хоч якась інформація. Формально записалось припустити, що у всіх надіяти інших комітетів комсомолу та радям ВЛКСМ звітувати було просто не про що... Недалеким від істини виявилось і це припущення. Враховуючи сумний досвід минулої паперотворчої кампанії «Землі творчості науковців технічної, представників обкому комсомолу та обласної ради ВЛКСМ» мусил дізнаватися про ідеї «Впровадження» з допомогою

рейдів-перезаїрок. Це і да-
ло право інформувати, що
райкомні комсомолу та
районні об'єднанні ради
ВІВР більшості районів
області фантично не ор-
ганізували трудові колек-
тиви для участі у прове-
дінні операції «Впровад-
ження». Рекомендації там
не лише не виконували-
ся, але й просто не до-
водилися до підприємств
і організацій.

Словесна перепалка між представниками від Зна-
м'ятки (міськомом комсо-
молу — Ю. Каніковський,
районна об'єднана рада
ВТВР — заступник голо-
ви РАПО П. В. Калужний)
комусь, може, і здався
дотепною але сути пробле-
ми не змінила: коли «Іван
кивав на Петра» діла не
жді. Тут, як, зрештою, і в
кількох інших промисло-
вих районах області циф-
рові апровадження «тягли»
дівчині підприємства, весь
інший загаль спокійно хо-
дять за місцевими обста-
винами.

Секція прийняла відповідне рішення. От тільки неясно, як буде далі: ляжуть і ці кілька папірців до інших знайомих у папки «На контроль» чи таки підуть по руках для проведення конкретної роботи? Гадаю, уроки з не впровадженого «Впровадження» підуть на користь. «Молодий комунар» писатиме про це.

І. КУЦЕНКО.

м. Кіровоград.

АНОНІМКА

Зовні лист той мало чим відрізнявся від десятків інших, що їх приносили щодня редакції на пошту. Два аркуші паперу з учнівського зошита, густо списані убогим почерком. За кожним рішенням — факт, за кожним фактом — звинувачення.

«Дорогі у нас, в Мошорині, жакхні: ні проїхати, ні пройти. Проте є одна й завсфальтована — це та, що веде від контори до двору голови правління колгоспу О. П. Ковтуна... А Палац культури? Сучасний, двоверховий, от тільки не відчиняється він місяцями, бо директор цього закладу В. Х. Власенко більше пилячить, аніж займається ділом. Вітім, не він один такий: п'ють майже всі, молоді і старі, допиваються до «чортків», до того, що з життя йдуть передчасно, — був і такий факт нещодавно... Порядку на виробництві — ніякого, колгосп занепадає все більше... Де ж правди шукати?».

А ще викривалися факти зловживання службовим становищем працівників сільради, вказувалося на недопустиме нехтування життєвими запитами молоді. «А куди дивляться комітет комсомолу, його секретар Василь Бабич? Звісно... в стелю. Сидить собі в кабінеті, мух рахує. Радий, бач, що обіймає посаду заступника голови. А чому білі — гроші йдуть, контора пинє! А молоді, тим часом, залишається в Мошорині все менше. Ні техніки, ні будь-якої іншої відповідальної роботи їм не довіряють...».

Внизу, як і належить, стояв підпис. Досить розпливчатий: «Молодь села». Тут, як хочеш, так і розумій: чи то всі молоді мошоринці враз оголосили війну всіляким антиподам, чи тільки частинка з них?.. А може окремий товариш вдарив на сполох, а не підписався, бо боїться помести?..

Щоправда, світла на особу дописувача (саме так — особу, це пишався трохи пізніше, під час відвідин Мошориного) трохи проливалася приписка, зроблена в самісінькому куточку листа: «Тільки не зволікайте і пришліть кореспондента. Хай розбереться у всьому на місці. Інакше — будемо скаржитись у «Перець», а то й вище...».

Після тих рядків подумалося: чи не явилася пером рука чергового професіонала — скаржника? З отих, що колись хоналися за відписками «зірке око», «правдолюб», а нині опанували більш дієвий «колективний» засіб впливу...

Відвертість суджень, прямою поглядів, аргументованою критикою сьогодня нікого не здивуєш. Вони, якщо хочете — прикмета нашого часу. І дивною чи, тим більше, шкідливою в цьому немає нічого: суспільство демократизується, все більше його членів з безмовних свідків усього, що відбувається навколо, стає бійцями перебудови. А тут (називатимемо речі своїми іменами) — анонімка... Вже саме це слово насторожує, погроза «скаржитимемося вище» викликає недовіру. Та лист є, факти в ньому

серйозні — треба перевіряти... Це пізніше, обмінюючись думками з працівником обкому комсомолу Станіславом Чернявським, ми нескільки не жалкували, що побували в Мошорині. А перед поїздкою мучили сумніви. Вони ще більше посилюлися, коли заїшли до кабінету голови правління колгоспу «Октябрь» О. П. Ковтуна.

— Чергова перевірка? — зустрів запитанням. — Листа можете не читати, сам розкажу, що в ньому.

І розказав, перелічив факти, хіба що не в тій послідовності:

— Голова — хануга, молоді не довіряє, культурну роботу занедбає. Так? Що ж, будемо спростовувати, не вперше.

Він стомлено покін-

«СИГНАЛЬНИКИ»

«Час перемін, соціального реалізму, час оновлення» — ці звучні епітети найбільш повно характеризують наш сьогодинішній день. Говорити все, що думаєш, пропонувати, схвалювати чи відкидати, боротися — нині не дозуг, а лінія поведінки радянських людей.

Але ні-ні, та й згадається застереження, що прозвучало на січневому (1987 р.) Пленумі ЦК КПРС: «...слів сказано вже багато... потрібні справи і справи».

І «ГОРНІСТИ»

кав секретаря, попросив знайти спеціаліста, працівників сільради.

— Замордував, клятий, своїми «сигналами», ніколи працювати — усе комісії приймаю. — поскаржився О. П. Ковтун. — Відмовилися ми від послуг одного ледацюго небаченого, відтоді й пішли скарги...

Голова назвав прізвиське, дав вичерпний характеристичку передбачуваному анонімнику. Але не в нашій це компетенції — визначати причетність цієї чи іншої людини до написаного. Отож повернемося до фактів.

— Ніхто не залишається в селі? Будь ласка, довідка за останній рік, — в роботу включилися працівники бухгалтерії. — Прийнято в члени колгоспу більше сорока чоловік: Валентину Біденко, Володимира Плахотного, Валентину Деденчук, Володимира Салія, Віктора Вишневецького... Телятинцю, механізатрора, доярку, зоотехніку, водія...

— Занедбано культурну роботу? Та це, як сказати: і вечори проводимо, і передовиків вшановуємо. Нещодавно масове снято влаштували. Найкраще виступали та ж Валентина Деденчук, тваринники Станіслав і Марія Мельники, Лідія Деметик... А що керівника спражнього в самодіяльних артистів немає — це правда. Дали нещодавно заявку в Олександрійське культосвітнє училище, чекаємо на приїзд когось з його випускників.

— П'ють? Всякі трапляються, на жаль, ще не зжили цього лиха. Але боремося, караємо, виховуємо... І це дає свої наслідки: прогули стало менше, аварій на транспорті — теж.

Проїхались ми і асфальткою, тією, що

ПЕРЕБУДОВА ТВОЯ ПОЗИЦІЯ

«Віде до двору голови правління». Вона й справді єдина на все село. «Поки що, — підкреслює О. П. Ковтун, — бо з часом обов'язково стане відправною точкою генеральної реконструкції села. Вже й план є. Ось тут знесемо кілька хат-пусток (в них давно вже ніхто не живе, нове житло люди отримали), вирівняємо вулицю, з'єднаємо її з центральною сільською площею». Та й не зовсім, м'яко кажучи, до оселі голови пролягла асфальтована стрічка дороги, скоріше — до його сусідів з паралельної ву-

лиці. Знався голова правління. — Якщо візьметься за щось — зробить. А от якими методами діяв він, якось над цим не задумувався.

О. П. Ковтун відверто визнає помилку. Щоправда, це не заважає йому висловити сумніви щодо нового бригадира:

— Побачимо, що з того вийде. Він — просто тракторист, і ним усе сказано. А що людина порядна, м'яка... Швидше на голову сидуть, пошукати почнуть.

Не сіли, не став Олександр і сліпим виконавцем всіляких забаганок своїх виборців. У цьому ми переконалися, побувавши в колективі, порозмовлявши з людьми.

— Нелегко доводитися іншій людині не вистачає, — мовив Іван Власович Бульдович, пам'ять відірвавшись від трактора. — Шундрин зі своїм характером багатьох розігнав. Але нічого, тримаємось. А бригадирові довіряємо, допомагаємо йому хто чим може.

— Самі обрали, колективом і відповідатимемо за все, — підтримали товариша Юрій Потапенко, Олександр МIRONЮК, Віктор Погребняк.

Тоді якраз була в розпалі сімба, не все й ладилось в бригаді. Та атмосфера панувала в колективі — позитивна. Чи не вона й допомогла бригаді, котра віднедавна працює на кінцевий результат, з честю подолати перші труднощі?

ВИПРОБУВАННЯ ДЕМОКРАТІЄЮ

Коли писав ці рядки, ще раз уважно перечитав лист. Все перемішав у ньому: наївність і чутки з наклепами, правда з відвертою брехнею. Подумки намагався уявити «сигнальника». Не зміг. А от дії його цілком асоціюються з діяннями людини, яка стоїть біля купи сміття і волає що є сили замість того, щоб взяти до рук лопату.

Отож, саме час сказати про людей, котрі тихцем обурюються, щось не сприймають, але бояться сказати про це на повен голос. Слова про перебудову для них — ширма, вони — сторонні споглядачі процесів, що нестримно відбуваються в нашій країні.

«Зачекаємо, побачимо, що з того вийде» — ось їх лозунг. Чекають. Якщо не терпиться — пишуть. Ніколи зводять рахунки, ніколи — пропонують діло. А хто ж робитиме його? Певно, ті ж мошоринські механізатори на чолі з молодим бригадиром. Вони не просто «просурмили» збір, вони вже діють. А інші?

Віриться, що скоро стануть «сигнали», подібні розглянутому, їхні автори лише гостями, котрі засиділися з вчорашнього дня. І тому серда задань, поставлених партією, одне було і залишається першочерговим — розвивати гласність, виховувати справжніх бійців за оновлення суспільства.

М. ЧЕРНЕНКО, спецкор «Молодого комунара», Знаменський район.



У нашій області є чимало сіл, з яких багато робиться для поліпшення добробуту трудівників. Тут будується сучасне житло, культурно-спортивні комплекси. До таких населених пунктів належить і село Червоне, що в Гайворонському районі. Приїжджих обов'язково вразять своєю красою нові будинки в центрі села, ключі від яких незабаром буде вручено механізаторам, тваринникам, вчителям. Здивують і ось так оздоблені звичайнісінькі криниці. Ніхто з перехожих не втримається, щоб не напиться з них води, яка тут смачна і холодна.

А будуватиме все у Червоному на кошти місцевого колгоспу «Мир». Уже не один рік поспіль тут одержують значні прибутки, частину з яких виділяють для розвитку соціальної сфери.

Фото В. ГРИБА.

НА ТВОЮ КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

ПРО ВОЙОВНИЧИХ АТЕЇСТІВ

Переважає більшість наших сучасників — атеїсти, для них релігія немає будь-якої духовної і світоглядної цінності. І все ж під її впливом ще перебуває певна кількість людей. Не секрет і те, що релігійні діячі прагнуть захопити в полон релігійного дурману тих людей, які не мають твердих переконань, зневірившись під впливом тих чи інших обставин. Чимало потім доводиться докладати зусиль, щоб повернути людини радість повноцінного життя.

Років з п'ятнадцять тому в селищі Салькове Гайворонського району з'явилася група свідків Єгови і почала тут жити. Як відомо, ця секта суворо забороняє своїм членам брати участь в громадському житті. Сальківські єговісти виховували у такому дусі своїх дітей, забороняли їм вступати у піонери, до комсомолу, спілкуватися зі своїми однолітками. І ось за справу з'явився атеїст на чолі з вчителем місцевої школи Андрієм Тихоновичем Маєвським. Врешті-решт вони добилися того, що діти єговістів почали брати участь в громадському житті школи, відвідувати Будинок культури, передплачувати газети і журнали. Про те, як вдалося це зробити, читач може довідатися детальніше з нарисів нашого земляка, ветерана атеїстичної роботи П. М. Дмитренка, який має на увазі «Словом правди», і вміщений у книзі «Переконуюче слово». Вона недавно побачила світ у видавництві політичної літератури України.

У новому виданні більше десяти документально-публіцистичних нарисів. Всі вони — про ентузіастів атеїстичної роботи, людей творчих, справжніх ідеологічних бійців нашої епохи. У неординарних ситуаціях діють герої нарисів, бо часом доводиться мати справу не з простачками, а з релігійними фанатами, особами впертими, складними, інколи агресивно настроєними проти атеїстів.

За таких обставин треба уміти мобілізувати себе, знаходити стежку до чергового серця, холодної, оповитої мороком сілої віри, душі. Як правило, кожна розмова з таким «спердним горішником» є своєрідним боем, у якому перемогу здобуде той, хто має міцніші знання, хто вміє переконувати, адекватно вести полеміку, має значний духовний потенціал. Зрозуміло, що без усього цього, без подібних якостей не можна й думати про якісь успіхи в атеїстичній роботі.

Не відразу з'явилася ця книга. Кілька років відбивав матеріали, впорядковував її журналіст-доцент кафедри журналістики Вищої партійної школи при ЦК Компартії України О. І. Ярошенко. Він жепанісив передмову до книги. У ній, зокрема, говориться: «Складна, але й надзвичайно корисна праця пропагандистів наукового атеїзму. З вірою в людину, переконливим словом ведуть вони свою роботу, повсякчасно поєднуючи до активного життя багатьох людей, виховуючи у них почуття соціального оптимізму, громадянськості». Така благородна місія воїнів атеїстів.

А. МИХАЙЛОВ, журналіст.

ВСТУПАЮЧИ разом з усією країною в пору прискорення соціально-економічного розвитку, суспільної перебудови, нашій молоді слід, на мою думку, частіше, ніж будь-коли, звертатися до досвіду минулих поколінь співчан. І не лише для того,

заформалізували — чи не тому так часто звучать на адресу молоді зауваження в соціальній інертності й пасивності? Що не кажіть, але підзабули нім деякі комсомольські «функціонери», що головне — не «галочка» у завітні, а реальний, хай і маленький рух у колективній справі.

Постало й у нас тоді завдання електрифікації клубів та бібліотек району. У когось виникла ідея побудувати в ряді сіл неав-

сомольськими осередками на місцях — а пронастрої, турботи й прагнення молоді найкраще, на мою думку, визнавати під час особистих зустрічей з рядовими співчанами. Недарма ми тоді будь-яку справу починали із своєї участі в ній. Взяти, приміром, хоч би й участь у боротьбі за зникнення втрат сільськогосподарської продукції під час збирання. Тоді ми берегли кожен вирощений колосок, і перш за все завдяки постійній увазі до цієї спра-

Трибуна для вас

«РІВНІ ПЕРЕД ПРАВДОЮ»

щоб щось запозичувати, але й аби не повторювати помилок своїх попередників. Саме так я розумію слова «учитися на досвіді попередніх поколінь радянських людей», які так часто звучали на XX з'їзді ВЛКСМ.

Свій обов'язок ветерана вбачаю в тому, щоб розповідати про свою комсомольську юність молодим. Отож, по війні молоді Грушківського району Одеської області (нині — Ульяновський район на Кіровоградщині) виявила мені довіря, обравши секретарем райкому ЛКСМУ. Час був суворий: голод, розруха. Війна лишила по собі в кожній сім'ї горе: не поверталися з фронтів молоді хлопці, батьки, чоловіки... У ці роки головним завданням було відродження народного господарства. Комсомолові належало «згуртувати» молоді, мобілізувати її для відбудови роботи через свої первинні організації. Отож ішлося про створення і зміцнення організацій спілки на селі. Перевірною новобранців комсомолу і в ті часи була робота для спільного блага, активність у громадському житті.

Треба сказати, що нині саме поняття «громадське життя» самі комсомольці

ликі гідроелектростанції. Треба сказати, що на той час це було майже фантастикою. Та райком вирішив: спробуємо!.. Годи уявити, якою гордістю повзалися серця комсомольців, коли замість гасових «летючих мишей» в закладах культури засяяли електролампи. Та не лише в клуби прийшло світло з місцевих ГЕС: в школах, лікарнях теж появилось електроосвітлення.

Звичайно, нині можна з левовою долею скепсису дивитися на ту нашу «місцеву електрифікацію». Однак вона зіграла свою роль ще й у моральному становленні комсомольців, засвідчивши: їм під силу реально наближати завітний день. Вона була й неабиякою перевіркою післявоєнного молодого покоління на відповідальність і безкорисливість. У ті роки хлопці та дівчата, взявшись за якусь комсомольську справу, ніколи не заводили мову про особисту користь.

Нині комсомол справедливо критикують за паперовість. Мої ровесники інколи жартують: може, тому критикують, що паперу стало багато? У наш час записували свої рішення коротко, конкретно, а через відсутність «субсидій паперу» — інколи навіть на полях старих газет. Зате потім більше енергії віддавали самій справі, а не оформленню рішення про неї.

До речі, обмаль «кабінетної» роботи сприяла кращим зв'язкам із ком-

ан з боку райкому. Хочеться спитати: неаже нині втрати сільськогосподарської продукції такі малі, що комсомолові не варто боротися за їх усунення?

Я не хотів би, щоб мої викладені тут думки хтось сприйняв як повчання. Не сумніваюся — серед наших комсомольців досить світлих голів, які знають, де прикласти свої сили й розум. XX з'їзд ВЛКСМ, який пройшов у обстановці високої відповідальності й самокритики, вказав на магістральні напрями роботи. Тому хочу побажати комсомолові тільки одного: з неослабною енергією працювати шляхом перебудови. А зупинятися лише для того, щоб правдиво й самокритично оглянутися на пройдене. І звірити його із тією високою правдою, перед якою ми рівні в усі часи і при всяких рингах. Їм'я її — лєнінізм.

О. ВЕДЕНЄВ,
викладач Олександрійського загально-технічного факультету Дніпропетровського гірничого інституту імені Артема, ветеран комсомолу.



ПРЕДСТАВЛЯЄМО КАНДИДАТІВ

НАЙМОЛОДША В ЦЕХУ

Хто в селі не знає сім'ї Бондаруків, що живуть у Новосілиці Голованівського району! Броніслав Микитович — кормовоз молочнотоварної ферми колгоспу «Дружба», а його дружина Лідія Митрофанівна завідує цією фермою. Великою радістю було для батьків, коли вони дізналися з газет, що по Перегонівському виборчому округу № 18 кандидатом у депутати до обласної Ради народних депутатів зареєстрована О. Б. Ладика — їхня мейша дочка.

Невелика сім'я у Бондаруків. Трьох дітей виростили вони. Старша дочка Люба працює на заводі в Запоріжжі, син Микола навчається в Ульяновці у профтехучилищі — хоче бути шофером-кранівником. Олена ж після закінчення Новосілицької восьмирічки вчилася в Капітанівському профтехучилищі на слюсаря контрольно-вимірювальних приладів і автоматики, одержала направлення на Перегонівський цукрокомбінат в цех КВІ і автоматики ТЕЦ. Тут працюють досвідчені майстри своєї справи ланковий П. І. Опишук, В. М. Бондаренко, Є. В. Сиволап.

З перших днів відчувала в колективі дружню підтримку, відвертість, тепло. — говорить Олена. — Якімось чином, то спочатку не все в роботі виходило як слід. І тут завжди поряд виниляли-

ся колеги, радили, допомагали.

— А що спонукало вас обрати саме цю професію? — запитують.

— Дядько мій працює інженером автоматики на «Запоріжсталі» й дуже багато розповідав мені про свою роботу. Це мене й звабило. Тепер я рада, що обрала цю професію. Готуюся продовжити навчання за цією спеціальністю в інституті.

Зараз на цукрозаводі в розпалі ремонтні роботи по підтовнці технологічного обладнання до нового сезону. І ладика успішно справляється із своїми соціальними обов'язками.

Наша Олена в числі ініціаторів змагання, — говорить ланковий П. І. Опишук. — Якість — перша заповідь у нас. Це в першу чергу стосується роботи Олени Ладика. Особливо її поважають, за це висунули під колективну цукрозаводу кандидатуру у депутати обласної Ради народних депутатів. А вона ж у нас наймолодша в цеху. І молодість не надить доброго авторитету роботи.

Як і всі радянські люди Олена Ладика бачить своє щастя в мирному труді, тому й прагне щодня в міру своїх сил сприяти зміцненню економічної могутності країни, успішному виконанню завдань другого року дванадцятип'ятиріччя.

М. ЧУБ.

с. Перегонівка
Голованівського району.

РАДИМО ПРОЧИТАТИ

ОСОБЛИВА ФОРМА АГРЕСІЇ

Комсомольським працівникам, антистам, пропагандистам мережі комсомольського політнавчання, молодим лекторам, асам, хто цікавиться міжнародним становищем, радимо познайомитися з нільною новиною видання на тему «Психологічна війна імперіалізму — особлива форма агресії».

«ВІЙНА ЗА ОБИДВІ ПІВКУЛІ» (Н.: 1986) — так назвав С. Кичигін свою нову

книгу. В ній розкриваються найважливіші аспекти «психологічної війни», яку проводять імперіалістичні служби проти СРСР, викриваються методи підривної ідеологічної диверсії в ефірі.

В книзі М. Соломатіна «ВІЙНА В ЕФІРІ» (Н.: 1986) викривається підривна діяльність імперіалістичних радіоцентрів, їхня роль у веденні «психологічної війни» проти Радянського Союзу та інших соціалістичних країн.

Публіцистична збірка «ПОЛЕ БИТВИ — СЕРЦЯ ЛЮДЕЙ» (М.: 1987) яскраво відображає боротьбу політичних сил на світовій арені.

І. СИДОРЕНКО,
старший бібліотекар
обласної наукової бібліотеки імені Крупської.

ДОСВІД

ВИСОКИЙ ЗМІСТ МАЛЕНЬКИХ СПРАВ

Кожен другий учень Первозавіської восьмирічки є членом клубу інтернаціональної дружби «Факел». Організатор роботи клубу — вчитель Л. О. Бойко. Під її керівництвом рада клубу, яку очолює восьмикласниця Тетяна Сікорська, планує роботу на тиждень. На своєму першому засіданні активісти клубу знайомлять нових членів КІДу з історією його створення. А розповіді кидікам є про що.

Клуб інтернаціональної дружби «Факел» створено у сімдесятих роках, але особливо активно почав він працювати з 1977 року, коли його члени познайомилися з ангольським студентом Мігелем, який навчався в Кіровограді. Про свою дружбу кидіки розповідали на сторінках газети «Юний лєнінець», а пізніше — на сторінках «Інтернаціональної правди». З тих пір до школи почали надходити листи з різних куточків країни. Так почалося знайомство з ланками Естонії, Казахстану, Вірменії, Дагестану, Башкирії, Москви, Волгограда та інших міст нашої і союзних республік.

У клубі практикують різноманітні форми роботи: листування, проведення тижнів дружби і солідарності, мітинги, конкурси, зустрічі з цікавими людьми, випуск стінгазет тощо.

Цікавою формою роботи клубу є конференції «Твій зарубіжний одполіток», які проводяться за матеріалами преси. Листування, заочні подорожі, зустрічі з гостями із інших республік дають школярам уявлення про життя і побут братніх народів.

Клуб інтернаціональної дружби «Факел» стає справжньою школою патріотичного й інтернаціонального виховання учнів. Цікава і змістовна робота його сприяє згуртуванню учнівського колективу, виробленню у школярів волевільних якостей, вихованню громадської і політичної активності.

А. ПУСТОВОЙТ,
Кіровоградський район.

ЖИВОПИСЦІ представили на виставку головним чином пейзажі. Більшість краєвидів вирішені традиційно, але є кілька таких, що біля них або зупиняєшся одразу і надовго, або ж спершу побіжно

рива — і ніякої гнітючості, ніяких тяжких дум про поглинутих небутом предків і скороминучність життя — навпаки, спокійне відчуття його нескінченності і нескінченності.

Зовсім у іншому ключі

кріється в уміні автора підбирати, поєднувати й розмішувати жовтий, чорний і зелений кольори. Саєрідна манера у В. Костенка (Кіровоград). Практично всі його пейзажі проглядаються ніби

фарби на картинах кіровоградця В. Гурова. Вони залишили б враження гармонійної довершеності в природі, якби не деяка переважаність: табун коней і зграя казок з одному «кадрі» — це вже трохи надумано. Серед нечисленних індустріальних пейзажів виділяється «Трепівка вночі» В. Пацюка зі Знам'янського району. Переплетіння рейок з місячними відблисками, зникаючі відлині дріоти, мерехтливий вогник станційних споруд — дорога...

Порівняно мало було в експозиції портретів. Найбільше виставив їх (а також багатофігурних композицій) новомірогородець В. Шульга. Хвилюють два портрети кіровоградця В. Гребенюка. Достовірні картини з сільського життя передані в роботах Н. Падурської з Добровеличківського району «Незабаром весна» та «Останні вісті», не без гумору її земляк В. Осипенко зобразив базар у Помічній

на однойменній роботі. Виділяється серед інших і тематикою, і кольоровою гамою «Гаряча пора» В. Пацюка, шкода тільки, що механізатори відверто позують.

Помітними були в експозиції ілюстрації до книг О. Босого (Новгородка), плакат його земляка М. Ключіна «Бережіть голубів», гравюри кіровоградця В. Хациніна.

Накидки, рушники, серветки, мережива, чеканки, інкрустація соломкою, різьблення по дереву, посуд представили на виставку народні умільці. Найперше кидалися в очі килими. У М. Ворох (Олександрійський район), А. Халіякіної (Гайворонський район), Е. Грушак з Долинського району вони яскраві з рівномірним дозуванням фарб в орнаменті, а у К. Борйчук з Новгородки соковитість барвистого рослинного візерунка підкреслюється чорним фоном. Деякі килими лежали, на жаль, напівзгорнутими, що і

утруднювало їх розгляд. І перекривало доступ до цілої стіни, де містилися чеканки кіровоградця І. Трембача, хоча й здалеку захоплювала чіткість виконання дрібних деталей, витончених «соломок» З. та О. Мініних (теж Кіровоград). Можна було добре розгледіти унікальну експозицію К. Бабія з обласного центру — вироби з розписом, що дуже нагадує палехський, вирізані з дерева дрібненькі фігурки і речі. Деякі з них пегновані і навіть кумедні (наприклад, черевички), інші можуть служити кулончиками й сережками, а треті — стилізовані буддійські амулети, ідоли з непрозорими застиглими обличчями сфінксів, окремі нагадують японські нецке — це, вважай, мініатюрні статуї.

А взагалі скульптура була представлена дуже скупо.

Н. ДАНИЛЕНКО.

СКІФИ І СФІНКСИ

ПІСЛЯМОВА ДО ОБЛАСНОЇ ВИСТАВКИ РОБІТ САМОДІЯЛЬНИХ ХУДОЖНИКІВ І МАЙСТРІВ ДЕКОРАТИВНО-ПРИКЛАДНОГО МИСТЕЦТВА

пройшовши мимо, за неабачним імпульсом лампати повертаєшся знову, і, може, й не раз.

Для мене такими виявилися, зокрема, однією з «Скіфії» та «Вічність» кіровоградця Ф. Шабали. Степ, стежина серед побурілих трав і скіфські баби з незвичайними обличчями в місячному (чи оповитому пеленою правдивого піщаного пилу сонячному) світлі... Блідо-іржаві й сіро-сині барви, проступаюча в кожному мазку тем-

виконані чотири полотна кіровоградця С. Еделя. Горбиста рівнина, хатки під зорями над водою, чорний силует літака на оранжевому тлі заходу сонця вималювані так, що доводилося чути порівняння — як на знімках чи поштових листівках. Для митця го не вважалося похвалою, бо наводить на думку про майстерне копіювання. Однак є тут щось нефотографічне, переосмислене так, що викликає захоплення. Мені здається, що секрет тут

крізь скло чи рівномірно розсіяний туман. Через це й весна на цих картинах ніби осінь. Не за зображальним рядом — за настроєм.

Невеличкий пейзаж В. Вієвського (Добровеличківський район) «Зима». О цій порі року, як відомо, в ясний день холод ще лютіший, ніж у хмарний — навіть крижаним вітерцем віє від осяяних сонцем, але не захищених від лютого морозу дерев на етюд... Дуже яскраві, сар'янські

АХІЛЛЕСОВА П'ЯТА

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА СТОРІНКА

Перед від'їздом на гру з командою «Бульдозер» тренер футбольної команди «Бетон» Протон Гаврилович Придибашко провів нараду і давав гравцям вказівки.

— А ще критикують нас... І, треба сказати, недарма, — продовжував нотацію, — за низьку результативність. На п'ять пропущених у свої ворота голів відповідаємо лише одним. Сором і гань-

мати, коли після кожного забитого гола вся команда скаче на тебе з обіймами та поцілунками. На ногах не встоїш! А впадеш — задуть, ще й пшунти не дадуть.

— Не будемо сканати! І цілувати не будемо! Забивай! Давай хет-трик! — хором заводала вся команда.

— Гаразд... подумаю, — промимрив нападаючий.

— А ти, Дузь, — При-

ГУМОРЕСКА

Хет-трик

ба! Ніякого ентузіазму! Рухаємося на полі, мов мухи на морозі. А відступати далі уже нікуди! «Бульдозер» — лідер, і ми повинні виграти в нього за будь-яку ціну. Щоб хоч трохи реабілітувати себе в очах вірних нам болілишків.

Протон Гаврилович повернувся до центрального нападаючого:

— Ти, Переплуте, торік скільки голів забив за сезон? Два? Чому б тобі не показати свій високий клас завтра — утні хет-трик!

— Який хет? — не зрозумів Переплут.

— Не хет, в хет! Хет-трик. Це коли в одному матчі гравець три голи забиває, — пояснив Придибашко.

— Ого! — здивувався Переплут. — Три голи — це прямо залізобетон! Я забив би, якби їмні захисники не заважали! Ворота не було. Але... своїх гравців боюся.

— Чому?

— Попробуйте витри-

дибашко кивнув воротареві, — знову пропускатимеш у свої ворота всі м'ячі?

— Стоятиму, як бетонний масив! — захоплено заявив Дузь.

Встав захисник Пацюра.

— Я вважаю, що треба зобов'язати півзахисника Квещала підключатися до атаки. Знаєте, який у нього удар?

— Як торохну, аж штанга трісне! — похвалився Квещал.

Придибашко задоволено потер руки.

— Молодці! З таким настроєм не страшний ніякий суперник. Але, не дай бог, програє... Повертатись будете в рідне місто пішки.

...Як закінчилася гра «Бетон» з «Бульдозером» — преса не повідомляла. По телевізору теж не транслювали. На чергову зустріч з командою «Брига» бетонники не з'явилися. Не встигли зібратися всі гравці. Кажуть, що й досі десь дибають пішки.

Феофан ЛУЗАН.

ВЕСЕЛІ НОВИНИ

БЕЗ ЖОДНОГО ЦВЯХА

Викороб БУ-222 тов. А. К. Олійник побудував собі двоповерховий особняк без жодного купленого цвяха.

КОЛИ РАК СВИСНЕ?

Жителі села Левківки говорять, що раки в річці Синій вже ніколи не свиснуть — їх давно вловили.

БАЙКАМИ СОЛОВ'Я...

Дружина байкаря Л. І. Тупченка придбала собі поркову шубу.

Володимир ПОЛІЩУК.

Чого бабуся плаче

На тапях у міському парку

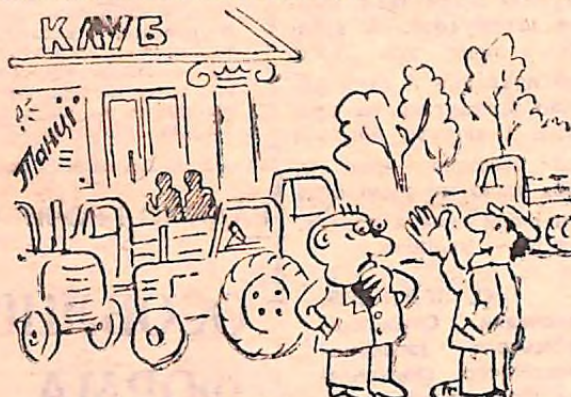
Юнак кричався і скачав.

А осторонь стара бабуся сидить на лаві й гірко плаче.

Ій дуже жалко чоловіка: — Ще молодий, а вже каліка!

Георгій ПОЗДНЯК.

м. Світловодськ.



— Це не технічна виставка, а механізатори на вечір відпочинку прийшли.
Мал. С. БАЗАРНОГО.

ІРОНІЗМИ

● Як важко жити на білому світі тому, хто все бачить у чорному світі.

● Одні турбуються про справи, інші — про справні цифри.

● Дискусії на тему «А ти мене поважаш?» як правило, закінчуються у витверзину.

● Музично обдарований: бреше, як по лотах.

● Дотримуйтесь правил техніки безпеки: не встромляйте палиці у колеса.

Михайло СТОЛІН.

ПЕЧАЛЬ

— Ти на мене не кричи! — Теща промовляє.

Вдовж і впоперек ребер Коцюба гуляє.

І з тих пір оце моя

— Співчуваємо вам. Невже ви й досі не знаєте, що заводиться із тещою небезпечно! Це ще й так вона вас пожаліла, що тільки «вдовж і впоперек ребер». А якби вдовж і впоперек голови?..

ВІН І ВОНА

● Напередодні шлюбу наречений прекрасної Ангели вибрався до вояжів. — Снажність, будь ласка, моє майбутнє й

минуле моєї майбутньої дружини...

● — Одного боюся: яби не дістався нерозумний чоловік... — Не турбуйтеся. Дурням шастить.

За матеріалами журналу «Карусель» (ПНР).

ШКОЛА ПЕГАСА

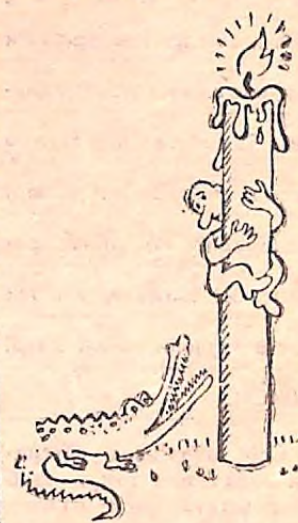
Психіка пригнічена:

Дуже теща вже мене

Тоді покалічила.

Ф. У-ь.

м. Олександрія.



Без слів.
Мал. С. БАЗАРНОГО.

БАЄЧКА-НАБЯЄЧКА

ЛИПУЧКИ

Для мух, що виробляли різні штучки, В кімнаті дядько почепив липучки. Одна, попавшись, загула: — Не буди!

Пустіть, звільніть, бо передам до суду! Хутчіше дійте, бо не можу далі... — Мораль потрібна? Можна й без моралі.

м. Кіровоград.

Борис ЧАМЛАЙ.



ЧЕРВЕНЬ СПОРТИВНИЙ

КАЛЕНДАР ЗМАГАНЬ, В ЯКИХ БЕРУТЬ УЧАСТЬ СПОРТСМЕНИ ОБЛАСТІ

4—9 — зональна першість УРСР з гандболу серед жінок (Кіровоград);
5—7 — першість області з велоспорту (Кіровоград);
5—10 — першість республіки з баскетболу серед школярів (Кіровоград);
12—14 — першість області з велоспорту (Кіровоград);
12—14 — обласна першість з боротьби серед юнаків 1967—1968 рока народження (Кіровоград);
12—14 — матчова зустріч з легкоатлетикою (Кіровоград);
12—14 — відкритий обласний тур-

нір з настільного тенісу (Кіровоград);
15—18 — республіканська першість зі спортивної гімнастики (Кіровоград);
18—19 — жіночий чемпіонат області з боротьби дзюдо (Кіровоград);
18—21 — всесоюзний турнір з боротьби дзюдо на приязнь Українцям (Харків);
19—21 — першість області з волейболу (Кіровоград);
20—24 — першість УРСР зі спортивної гімнастики (Кіровоград);
26—28 — першість області з гандболу (Знам'янка).

«ШКІРЯНИЙ М'ЯЧ»

І знову «Зіронька»!

Завершився кіровоградський міський турнір з футболу на приз ЦК ВЛКСМ «Шкіряний м'яч» серед хлопчиків 1974—1975 років народження. Єдину путівку на участь в першості області розіграли п'ятнадцять команд, яких було розподілено на чотири зони. Переможці зони виходили до півфіналів. Цікаво, що до цієї стадії змагань потрапили відразу три представники виробничого об'єднання по сівалках «Чер-

вола зірка». Це — «Зіронька-І», «Зіронька-ІІ» та «Факел». Лише команда «Промінь» представляла ЖЕД № 2.

До фіналу вийшли дві «Зіроньки». Вихованці тренера Віктора Безсмертного перемогли по пенальті — 5:4 (в останній час було зафіксовано нульову нічию).

«Срібло»

Олександра Бараненка

В Києві відбувся чемпіонат УРСР з шосейно-кільцевих мотогонок. У змаганнях взяли участь 11 команд, до складу яких увійшло чимало сильних спортсменів — чемпіонів та призерів республіки, країни, спартакіадних турнірів.

Збірну Кіровоградщини склали команда Олександрійської зразкової школи ДТСААФ: Андрій Карпенко, Ірина Мартинова, Вячеслав Чебишев, Віктор Чмир та Олександр Бараненко.

Найбільший успіх випав на долю лідера нашої команди О. Бараненка, який виборов республіканське «срібло». Спортсмен включено до складу збірної України, яка незабаром візьме участь у всесоюзній першості.



Збірна Кіровоградщини посіла загальне сьоме місце, випередивши сильні команди Києва, Львова, Одеси, Миколаєва. Готував нашу команду до цих змагань майстер спорту Володимир Сушин, якому перед початком чемпіонату було вручено вищу нагороду оборонного Товариства — «Знак шани ДТСААФ».

В. МАРЧЕНКО,
голова Олександрійського міського комітету ДТСААФ.

ФУТБОЛ

«ВОРСЬКА» — «ЗІРКА» — 1:2

Голи: М. Налита (15 хв.), В. Черних (27 хв.) — у «Зірки»; І. Іванченко (19 хв.) — у «Ворскли».

На 72-й хвилині воротар «Зірки» Ю. Колановський парирував пенальті.

Волейбол

Вихованкам тренера відділення волейболу Світловодської дитячо-юнацької спортивної школи Володимира Леоновича Кулішкіна надано право виступити на спартакіаді школярів України.

Цього світловодської дівчата добилися на родинній першості обласного відділу народної освіти з волейболу, яка завершилася на ігрових майданчиках надрізнянського міста. Переможниця, які довели свою перевагу над командами Кіровограда, Малолітні та Олександрії, виступали у такому складі: Світлана Рублик, Валентина Кітєва (член збірної команди республіки), Надія Ляхотсько, Олена Євсєєва, Наталка Весела, Діна Тараненко.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.



НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; промислової, літньої і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патрістичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оповіщення — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БН 02371.

Індекс 01103.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 299. Тираж 63 700.